

Warszawa, 15 stycznia 1934 r.

A63c 9/20

URZĄD PATENTOWY

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIS PATENTOWY

Nr 19103.

Kl. ~~77 b, 15/16~~.

77 b 9/20

Adam Tuczemski
(Warszawa, Polska)
i Władysław Ziętkiewicz
(Warszawa, Polska).

Więźba do nart.

Zgłoszono 26 października 1932 r.

Udzielono 29 września 1933 r.

Przedmiotem wynalazku niniejszego jest więźba do nart, której konstrukcja pozwala na stosowanie jej do każdego obuwia, przyczem więźba ta usztywnia i ochrania obuwie od zniszczenia.

Znane więźby do nart w postaci szczęk, które obejmują przód buta i przytrzymują nogę przy pomocy rzemienia napalcowego i okólnego, mają te wady, że noga w czasie jazdy może wykonywać ruch skośny względem osi podłużnej narty, a obuwie, ocierając się o metalowe szczęki więźby, niszczy się szybko. Poza tem zupełnie pewne umocowanie obuwia zwykłego w więźbie jedynie zapomocą rzemienia napalco-

wego i okólnego nie jest możliwe, ponieważ nawet stosunkowo sztywna podeszew, ściągnięta rzemieniem i niczem nie usztywniona, wygina się w miarę ściągania rzemienia tak, że obuwie nigdy nie jest dostatecznie mocno i szczelnie umocowane w więźbie.

Rozstawienie szczęk w dotychczas używanych więźbach daje się regulować zapomocą części, przykręconych śrubkami do drzewa bezpośrednio do płozy, co powoduje, że po kilkakrotnej zmianie rozstawienia szczęk gwint w drzewie narty tak się osłabia, że śrubki wogóle nie trzymają, a szczęki rozluźniają się samorzutnie.

Wynalazek niniejszy usuwa powyższe

wady w zupełności, a istota wynalazku polega na wykonaniu więzby z dwóch części, a mianowicie z podkładki, usztywniającej i ochraniającej obuwie i zaopatrzonej w czopy, oraz z nakładki, która posiada otwory służące do ułożenia czopów podkładki i którą się przykręca do płozy. Poza tem obie te części posiadają szczęki, których rozstawienie daje się łatwo zmieniać.

Dzięki takiej konstrukcji więzbę można łatwo i szybko dostosować do każdego obuwia, a noga w czasie jazdy może wykonywać tylko ruch, wyznaczony przez czopy łożyskowe podkładki, t. j. w górę i nadół w płaszczyźnie pionowej, przechodzącej przez oś podłużną narty.

Szczęki ochraniają obuwie od zniszczenia, a tarcie w czasie jazdy odbywa się tylko na powierzchniach metalowych, przez co obuwie zupełnie nie niszczy się.

Na rysunku przedstawione jest tytułem przykładu jedno wykonanie więzby na prawą nogę, przyczem fig. 1 przedstawia widok perspektywiczny z góry nakładki na płozy, fig. 2 — rzut poziomy nakładki od spodu, fig. 3 — widok perspektywiczny podkładki i wreszcie fig. 4 — widok perspektywiczny buta z nałożoną podkładką.

Nakładkę według fig. 1 i 2 stanowi płytka żelazna 1, do której przynitowane są części 3 i 4, służące jako prowadnice szczęk 5 i suwaka 6. Powierzchnie styku części 3 i 4 ze szczękami 5 i suwakiem 6 oraz odpowiednie powierzchnie szczęk 5 i suwaka 6 wykonane są skośnie tak, że po odsunięciu suwaka 6 szczęki mogą się dowolnie przesuwac na boki, nie wypadając z nakładki.

Krawędzie szczęk 5 od strony suwaka posiadają uzębienie 7, w które wchodzi zęb 8 suwaka 6.

Suwak 6 połączony jest zapomocą ucha 9 i cięgna 10 z dźwignią 11, umocowaną na osi 12 na przodzie nakładki.

Boczne części 13 szczęk 5 są rozchylo-

ne odpowiednio do kształtu obuwia, przyczem lewa posiada otwór 14 na lewy czop nakładki, prawa zaś wycięcie 15 na prawy czop podkładki oraz zatrask 16, umocowany na śrubie 17 obrotowo i zaopatrzony w wycięcie 18 i gniazdo 19. Podkładka według fig. 3 i 4 składa się z kleszczy 21 i 22, połączonych ze sobą w znany sposób i zaopatrzonych w otwory 23 dla rzemienia 24 (fig. 4), oraz z czopów 25 i 26, służących do ułożenia podkładki w otworze 14 i wycięciu 15 nakładki. Kleszcze 21 przedłużają się ku tyłowi w postaci ogona 27, usztywniającego obuwie. Na końcu ogona 27 znajduje się otwór gwintowany dla haka 28, służący do zaczepienia o skówkę 29, którą umocowuje się na obcasie obuwia. Gwint na haku 28 służy do regulowania długości ogona 27.

Nakładkę (fig. 1 i 2) przykręca się śrubkami, przechodzącymi przez otwory 20 do płozy, a podkładkę umocowuje się na bucie w sposób przedstawiony na fig. 4. Następnie unosi się dźwignię 11 do góry, co powoduje odsunięcie się uzębionego suwaka 6 i rozstawia się szczęki 5 na pożądaną odległość. Po umocowaniu szczęk 5 zapomocą dźwigni 11 więzba jest gotowa do użytku. W celu przypięcia narty do nogi wkłada się lewy czop 25 podkładki w otwór 14 lewej szczęki 5 nakładki, poczem wsuwa prawy czop 26 podkładki w pokrywające się wycięcia 15 i 18 szczęk 5 i zatrasku 16, co powoduje jednocześnie samoczynny obrót zatrasku 16 do położenia, przedstawionego na fig. 1.

Nacisk czopa 26 na zatrask 16, dzięki wygiętemu kształtowi wycięcia 18, nie powoduje samoczynnego uwolnienia czopa 26 z wycięcia 15. Odpięcie narty uskutecznia się przez naciśnięcie gniazdka 19 zatrasku 16, wysunięcie czopa 26 z wycięć 15 i 18 i wyjęcie czopa 25 z otworu 14. Podkładka i nakładka więzby mogą być też w innej odmianie wykonania wynalazku połączone

ze sobą na stałe obrotowo na osi czopów 25 i 26, co oczywiście nie zmienia istoty wynalazku.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Więżba do nart, znamienna tem, że składa się z dwóch części wzajemnie w sobie osadzonych, które mogą być łączone ze sobą i z których jedna jako nakładka może być przymocowana do płozy, a drugą część jako podkładkę przymocowuje się na stałe do obuwia.

2. Więżba według zastrz. 1, znamienna tem, że nakładka posiada dające się rozsuwać szczęki (5) zaopatrzone w uzębienie (7) oraz suwak (6) z ząbkami (8) połączony zapomocą ucha (9) i cięgna (10) z dźwignią (11) i służący do zamocowania szczęk (5) przez zazębienie zębów (7) szczęk z zębami (8) suwaka.

3. Więżba według zastrz. 1—2, znamienna tem, że jedna ze szczęk posiada otwór (14), druga natomiast wycięcie (15) do pomieszczenia czopów (25 i 26) podkładki.

4. Więżba według zastrz. 3, znamienna tem, że szczeka nakładki, zaopatrzona w wycięcie (15), posiada zatrzask (16), umocowany obrotowo na śrubie (17), z wycięciem (18) i gniazdkiem (19).

5. Więżba według zastrz. 1—4, znamienna tem, że podkładka posiada usztywniający obuwie ogon (27), zaopatrzony na końcu w gwintowany hak (28), oraz kleszcze (21 i 22), zaopatrzone w czopy (25 i 26) oraz otwory (23) na rzemień.

Adam Tuczeński.
Władysław Ziętkiewicz.
Zastępca: Inż. Cz. Raczyński,
rzecznik patentowy.

Fig. 1

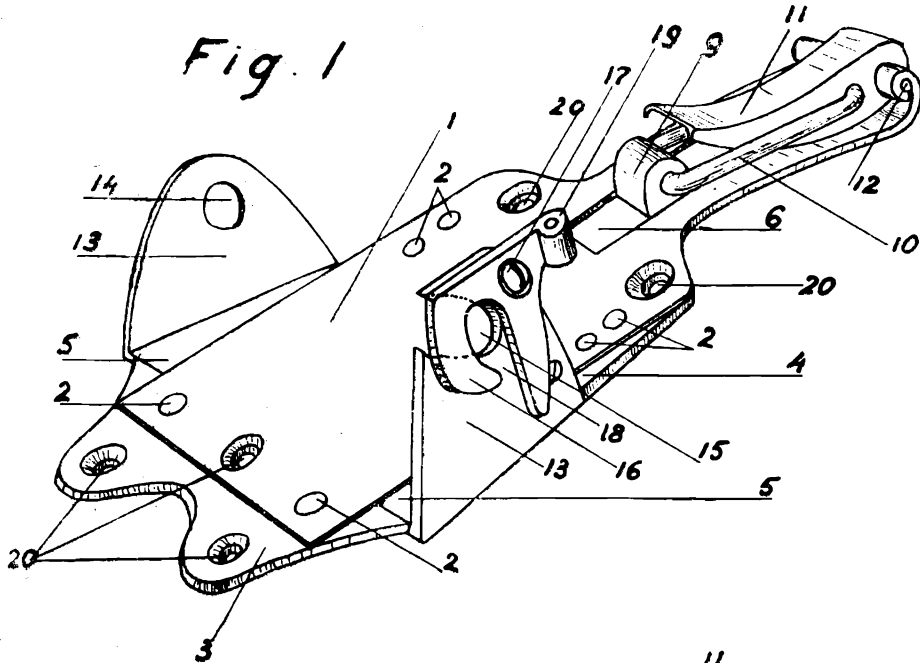

Fig. 2

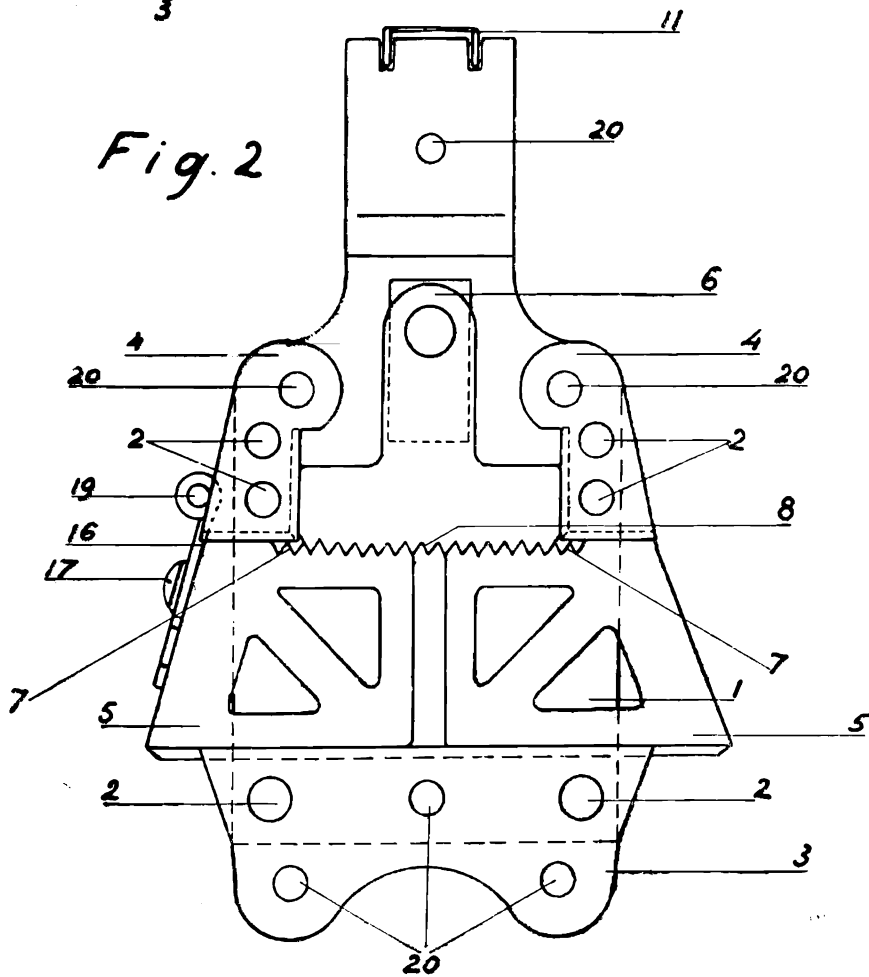

Fig. 3

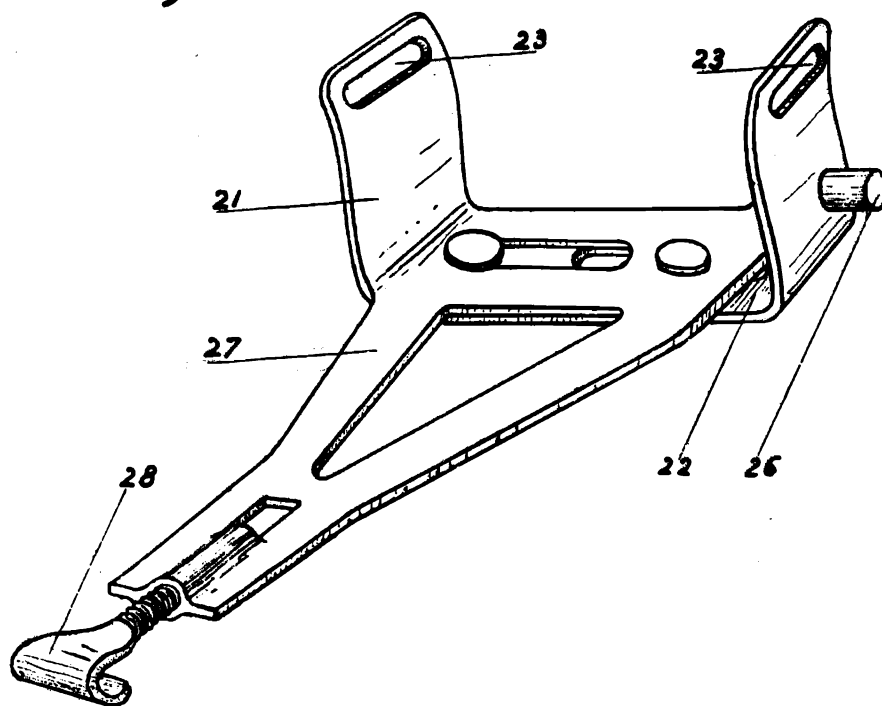

Fig. 4

